

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo - Datum 13. 5. 2011

Skupina divadla HaDi Vaše jméno Jana Vavličová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 29 Pohlaví ženské

Studium FF MU – doktorandské studium Povolání student

- Dobrý den.
- Dobrý den.
- Moje první otázka zní: Jak trávíte volný čas?
- Volný čas? Volného času moc nemám, protože se hodně věnuju studiu a práci. Ale když už si najdu nějakou tu volnou chvíli tak většinou čtu nebo jdu někam do kina nebo do divadla, s přáteli do hospody. Však to znáte, normální studentský život!
- Ano. Takže kultura zajímá ve vašem životě určité místo.
- Myslím si, že ano. Nebo se o to aspoň snažím.
- Chodíte za kulturou jen po Brně nebo i někam jinam?
- Sice jsem kdysi byla v Praze na dvou muzikálech v TaFantastice. Ale to bylo jen protože, že jsme tenkrát dostali lístky buď zadarmo, nebo za poloviční cenu. Ale rozhodně to nebývá pravidlem u mě, že bych jezdila do Prahy na muzikály nebo do Národního divadla.
- Takže využíváte i různé slevy nebo kupóny, které se dají využít do divadla?
- To v každém případě, protože cena divadelní vstupenky je poměrně dost vysoká a ne každý si to může dovolit 2x týdně jít do divadla. Ne-li tak jednou za měsíc, třeba. To už je něco jiného, když tam člověk chodí častěji.
- Takže o tom uvažujete i při rozdělení si svých měsíčních úspor?
- No to v každém případě. Když je třeba nový muzikál v Městském divadle nebo takhle. Tak mě muzikály docela baví, tak jsem do toho ochotná investovat finance, kolem těch 300 korun nebo kolik stojí studentský lístek. Ale nejsem si jistá, že bych, až dostuduju, za to dala těch šeststovek. Přejde mi to už opravdu hodně.
- Mluvila jste o Městském divadle a o muzikálech. Chodíte hodně do Městského divadla?
- Chodím a to poměrně často. Loni, ne předloni jsem měla předplatné, takže jsem tam vlastně viděla všechny ty novější, a nové inscenace.
- Takže máte přehled o tvorbě MdB?
- Ano.
- A co se Vám tak nejvíc líbilo v MdB?
- Mě se tenkrát hodně líbil muzikál Odysseus a taky Probuzení jara.
- Ano. A co se Vám na tom líbilo? Například na Probuzení jara?
- No, já jsem znala už to dramatické zpracování od Franka Wedekinda, protože studuju němčinu. Líbilo se mi tady to zpracování a to jak je ten příběh postavený. Včetně toho jak zpracovali ty různé náměty, jak to ukázali. Je teda pravda, že v Městském divadle zrovna využívají různých sexuálních technik, které předvádí na jevišti, takže bych tam nevzala dítě do deseti let. Ale jinak si myslím, že to mají všechno moc hezky udělaný.
- A ohromil Vás nějaký výkon herce nebo...
- Mě se líbí konkrétně...mě se nelíbí konkrétní věci, ale celkový dojem co z toho mám.
- Moje další otázka je: Jak často chodíte do divadla?
- Teď poslední dobou poměrně často. Tak 2x do měsíce.
- A na jaká představení chodíte? Podle čeho si jich vybíráte?
- No, většinou mi to doporučí spolubydlící, která studuje divadelní vědu, která o tom má dobrý přehled. Už zná můj vkus, takže mi doporučí, co by se mi tak mohlo líbit nebo případně mě vezme s sebou na nějaké představení. A proto, teda jsem teďka kulturní člověk a chodím do divadla 2x měsíčně.
- A jaký je Váš vkus?

- No, můj vkus? Líbí se mi ty muzikály, což teda spolubydlící tak moc neuznává. Jí se muzikály nebo jejich zpracování v Městském divadle moc nelíbí. Nebo vůbec Městské divadlo neoceňuje. Je tedy pravda, že jsme jednou šly spolu na Odyssea, ne myslím...ne na Oidipa...a to teda bylo...to se nelíbilo ani mě to představení, protože ti herci...no bylo na nich vidět, že je to úplně nebaví, že si takhle zpracování tohoto tématu úplně nepředstavovali. Těžko říct...? Já bych si toho třeba ani sama nevšimla, ale tím, že mě nato ještě kamarádka upozornila, tak bych řekla, že tam opravdu vidím tu nechuť některých těch herců konkrétních k tomu, že se musí účastnit toho hraní.
- A můžete i říct, kterých?
- Bohužel, já si jména nepamatuju.
- Takže, chodíte na doporučení kamarádů. Chodíte většinou i s kamarády?
- Samotnou do divadla, to nevím, jestli by mě úplně bavilo. Tak kdyby to byla opravdu nějaká věc, kterou chci vidět a nemohla nikoho sehnat. Ale vždycky bych se snažila sehnat kamarádku nebo kamaráda, s kterým bych tam šla. Ale nemám problém jít do divadla ani sama. Nemyslím si, že by to bylo...za žádnou cenu ne!
- Na jakých představeních jste v poslední době byla?
- Byla jsem na Mary Poppins. Byla jsem na...na tom Dopisu Gagarinovi, co byl teď nedávno v HaDi. V HaDi jsem byla teď na více představeních, na Bohnicích, na...jak se to všechno jmenovalo...já mám úplně děravou paměť.
- Idioti?
- To právě ne.
- Psychóza?
- No, to jsem byla.
- Jsem Kraftwerk? Ucho?
- Na tom jsem nebyla a na tom taky ne. Ucho jsem viděla akorát v kině. Na to se právě taky chystám.
- Takže Vás zajímá kromě Městského i HaDi?
- Určitě.
- A jiné v Brně?
- No, to moc nechodím, protože...
- Jen na doporučení!
- Ano přesně.
- Z Vašeho pohledu je Městské divadlo nějak specifické nebo je vyhraněné. Nemá dobré představení nebo herecké výkony?
- No, já si myslím, že mají dobré herecké představení, ale že jsou možná víc zaměřeni na komerční, na zážitky pro běžného diváka. Rozhodně to není alternativním způsobem zpracované, jako v HaDi. V HaDi jde spíš o překvapení diváka. Zatímco v Městském divadle vám prezentují příběh se spoustou vtipů, někdy tedy až moc rádoby vtipných. Mají nějaké známé téma, které přitáhne spoustu diváků, protože prostě, kdo by neviděl třeba Odyssea. Kdo nezná ten příběh, je třeba zvědavý na jeho další zpracování. Zatímco v HaDi jdete na Indiána v ohrožení, kde se celou dobu naprosto nelogicky probírá teorie relativity a jeden indián tam teda jako proběhne v druhé polovině představení. Tam se mi líbí, že je to o tom jak toho diváka konsternovat. Ukázat mu život z jiných stránek a ne klasický příběh. Já se

zamiluju do tebe, ty se zamiluješ do mě, bohužel pokaždé v jiné době, takže se to prostě neprolne a pak nakonec skončí hra happyendem anebo tragickou smrtí obou hrdinů.

- Takže, právě proto chodíte ráda do HaDi. A myslíte si, že je to i kvůli hercům nebo je tam jiná atmosféra? Jak to vnímáte?
- Je tam určitě jiná atmosféra. Do HaDi můžete přijít v riflích. Zajít si potom s kamarádkou na pivo. Což potom co budu v Městském divadle ve slušném oblečení, si můžem zajít tak maximálně na víno.
- Takže pociťujete jisté konvence?
- Určitě. Taky skupina lidí, která chodí do HaDi, je skupina mladších lidí, převážně studentů, kteří se chtějí dozvědět něco nového a chtějí se nechat překvapit. A nejen moct přijít mezi kolegy v práci a říct, já jsem včera taky viděl tu Mary Poppins a opravdu se mi to líbilo. Stejně tak jak říkali všichni ostatní kolegové nebo se mi to naopak nelíbilo, tak jak říkali ostatní kolegové v práci.
- Setkala jste se s tím, že jste byli na stejném představení v HaDi a každý jste na to měl jiný názor?
- Myslíte s tím člověkem, s kterým jsem tam byla?
- Ano.
- To hrozně záleží na tom, s kým jsem tam byla. Nedokážu to takhle generalizovat. Nechodím pokaždé se stejným člověkem.
- Tak například konkrétní představení. Říkala jste, že jste naposledy viděla Gagarina.
- Tam jsem byla zrovna sama. Naposledy co jsem viděla a byla s někým, to jsem byla na těch Bohnicích. To se mi líbilo. Měli tam krásně zpracované, jak ti blázni se chovají. Měli to poměrně realisticky ukázané. A zrovna tomu kamarádovi, co tam se mnou byl, tak ten z toho moc nadšený nebyl. Říkal, že je to moc ukřičený, že se tam moc hádají. Sice nakonec říkal, že celkový dojem tak nějak ušel, ale že by na to už nešel znovu nebo by nešel na něco podobného znovu.
- Dáváte tedy i na názory ostatních?
- Určitě jo.
- Ale máte vlastní názor na představení.
- No, jasně. Spíš takhle, když mi někdo řekne, tohle byla blbost, nechod' na to. Tak bych na to představení asi nešla. Ale když jsem na to představení šla a líbí se mi, tak se nenechám ovlivnit tím, že mi někdo řekne, že je to blbost. Takže by se mi to přestalo líbit.
- Jak rychle vybíráte představení, na které půjdete?
- Teď poslední dobou docela spontánně. Samozřejmě do Městského divadla si nejde spontánně vybrat představení. To se musí přijít šestnáctého ráno a přemýšlet, kdy bude mít člověk čas. To je třeba, že se podívám na fotky, na nějakou recenzi nebo si to nechám na doporučení anebo mě něco zaujme. Řeknu si, že bych to chtěla vidět a pak si jdu toho šestnáctého stoupnout ráno do fronty a ...
- A chodíte do divadla i kvůli konkrétním hercům?
- Ne, to určitě ne.
- Ale herecké výkony vás někdy dostanou nebo ...
- Já herce nevnímám jako osobnosti, jako herce, spíš jako konkrétní postavu.
- Ano.

- Jednak já si strašně špatně pamatuju jména, takže já prostě vnímám tu postavu v tom ději zrovna. Ne, že je to nějaký herec, který třeba minule hrál něco jiného.
- Které představení vás tedy nejvíc zaujalo ze všech. Například v tom HaDi?
- Tam se mi asi nejvíc líbil ten Indián v ohrožení. Tam jsem nečekala, že děj se bude ubírat takovým směrem, kterým se ubíral. Bylo to vtipné. Bylo tam ukázáno, jak společnost nekomunikuje. Jeden s druhým se sice snaží komunikovat, ale ta komunikace může probíhat na úplně jiných kanálech. Tam to bylo ukázáno samozřejmě velmi zřetelně, že jeden člověk je z vlaku pryč, jeden je ve vlaku. Ale v podstatě nešlo o tu teorii relativity, kterou to osvětlovalo, ale o to mezilidské nedorozumění.
- Takže do HaDi chodíte i proto, že jsou jiné příběhy než ostatní. Proč si myslíte, že lidé chodí do takových divadel?
- Protože je to něco nového. Něco je tam překvapí. Myslím si, že v tom HaDi jsou i dobří herci, jsou vtipní. V každém představení se něčemu zasmějete. Je to cílené, aby to v divákovi vzbudilo nějaké pocity, ať už teda záporné nebo kladné. Myslím si, že se jim to velmi dobře daří.
- Jaké záporné pocity ve vás vyvolala některá představení?
- No, třeba ta Psychóza. To si myslím, že představení, ze kterého když odcházíte, říkáte si, má ten život vůbec smysl, nemá ten život smysl. Když má někdo takové názory, jak je tam ukázáno nebo takový náhled na svět. Tak to si myslím, že je potom docela složité.
- Myslíte, že na každého působila ta Psychóza takhle, že odcházejí z představení takhle sklíčení?
- Já myslím, že někteří se na něco takového jdou podívat čistě ze zájmu, že chtějí vidět, jak by se člověk mohl chovat v takové situaci. Ale řekla bych, že to působí hodně depresivně na diváka. Neřekla bych, že na všechny.
- Do Městského divadla se jdete spíš pobavit?
- Nechci urazit Městské divadlo. Nechci říct, že představení mi připomínají romantický film, na bázi červené knihovny. Zatímco v to HaDi by to byl film spíš dokumentární.
- Myslíte, že je to i výběrem těch inscenací?
- To určitě. Jednak to samozřejmě záleží na režisérovi. V HaDi nejsou takové prostory, aby mohli udělat to, že Mary Poppinsletí přes diváky. A další takové efekty, které dotváří celkový dojem z toho muzikálu. A když nemají v HaDi tyto prostory musí samozřejmě těžit z něčeho jiného.
- Raději chodíte do menších nebo větších divadel?
- I do toho Městského i do toho HaDi. Když se mi zadaří a mám čas, zajdu i do Husy na provázku, na některá představení, která mě kamarádka doporučí. Ale zatím nebyl čas nebo nálada.
- Spojujete divadlo s nějakou společenskou událostí?
- To v každém případě. Záleží na tom, co si představujete pod pojmem společenská událost. Jestli s kamarády jdou někam?
- Například. Když jste říkala, že v HaDi nejsou takové konvence. Chodíte do HaDi stejně oblečená jako do Městského?
- To určitě ne. Do HaDi bych si nevzala šaty. Neříkám, že do Městského mám vždycky šaty. Jdu třeba ze školy nebo mám pracovní povinnost, takže si vezmu třeba sukni. Ale do HaDi když si

vezmu tričko a sukni, to nikoho nebude pobuřovat. Ale v Městském bych v riflích asi nezapadla.

- Co se vám v HaDi líbí ohledně herců nebo efektů na jevišti?
- Na jednotlivé věci...
- Zamýšlíte se nad jednotlivými složkami? Nad tím provedením?
- Určitě. Na jednu konkrétní věc si pamatuju z toho Indiána v ohrožení. Přesto, že v HaDi nemají takové technické možnosti, tak na konci ten profesor fyziky co tam celou dobu vysvětluje tu teorii relativity, tak je obklopen tou divadelní mlhou, je to nasvícené a vypadá to, jakoby se pohyboval vesmírem. A teorii relativity po tomto zážitky nikdy nezapomenu, protože to opravdu vypadalo kouzelně. A byl to takový největší vrchol toho představení.
- Všimáte si reakcí publika během představení?
- Určitě, to se nedá ne všimnout. Například nedávno to bylo na těch Bohnicích. Vedle nás seděla nějaká paní, která měla opravdu přehnané reakce na všechno.
- Například.
- Velmi hlasitě se smála, kdy nebylo potřeba.
- Obtěžovalo vás to?
- Už to bylo moc, řekněme. Čas od času to prostě vyrušilo.
- Jaký dlouhý by podle vás měl být potlesk?
- Někdy si myslím, že kratší než bývá. Samozřejmě, že chápu, že ti herci si zaslouží ocenění, ale někdy když člověk deset minut v kuse tleská a ani se mu vlastně už nechce, tak je to takové složité. Když jsem byla na Mary Poppins, tak se tam vlastně i vstávalo, takže diváci tleskali ve stoje. Ale řekla bych, že v tomto případě je to spíš tím, že je to tak populární představení že už to mělo tolik potlesků ve stoje, že se to jako automaticky dělá dál. Není to ani tím, že by se to třeba ani těm lidem tolik líbilo. Já jsem viděla podobné nastudování pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků, a kdybych se měla rozhodnout, jestli tím potleskem ocením Mary Poppins nebo Sněhurku, tak to bude určitě Sněhurka. Takže si myslím, že tohleto je spíš takové davové. Když se postaví jedna řada, tak už zbytek divadla nezůstane sedět, samozřejmě. Nebo nezůstanete sedět jako jediný člověk uprostřed. Přizpůsobíme se davu. Tak jak jsme na to jako lidi docela zvyklí.
- Potkala jste se v HaDi i s tím, že by se tam při potlesku vstávalo?
- Ne, jen při odcházení.
- Byla jste někdy na nějakém představení, které bylo vyloženě zlé, a měla jste chuť odejít?
- To si myslím, že byl zrovna ten Oidipus. Jinak v podstatě snad ani ne. Mně se divadlo docela líbí. A tím, že to mám ještě doporučené, vím co od toho čekat nebo nečekat. Myslím si, že je potřeba vidět i špatné divadlo, nato abychom potom mohli ocenit ta představení dobrá, nebo lepší.
- Ovlivňuje vás publikum v některém z divadel tak, že byste do něj nešla?
- Nemyslím, že by mě publikum vyloženě ovlivnilo. I když je pravda, že nedávno byli erasmáci s mým doprovodem na...no co vlastně bylo? Někaká opera. Já jsem z toho neměla vůbec žádný zážitek, protože jsme se o erasmáky museli starat. Oni bohužel nepochopili, že přijít slušně oblečení, neznamená přijít ve vytahaném tričku a riflích. A vzali si tam s sebou spoustu jídla, různé papírky, bonbonky. Absolutně jim nevadilo, že si povídají. Nebo teda...hra je nerušila přitom, když oni si povídali. Zrovna z tohoto představení nemám žádný zážitek. Je pravda, že kdyby se publikum chovalo tímto způsobem, tak by se mi asi nelíbilo žádné

představení. Tohle byla výjimka a velká. Myslím, že tohle se v žádném českém divadle nestane. Anormálně myslím, že by mě publikum nemohlo odradit.

- Nestalo se vám někdy, že by vás z divadla vyhodili?
- No, to se mi teda nestalo. Nevím kvůli čemu...
- Například kvůli erasmákům?
- No, to jsem se divila, že nás nevyhodili. To by bylo poprvé a myslím, že zaslouženě. Ale nikdo nás nevyhodil. A potom si nedokážu představit, koho by vyhazovali.
- Proč si myslíte, že přišli erasmáci takhle oblečení nebo že měli bonbony?
- To je zřejmě jejich styl. Já nevěřím tomu, že kdyby šli u sebe doma do divadla, že by se tímto způsobem chovali. Spíš je to tím, že jsem na erasmu, můžu si dělat a dovolit co chci. Nikdo mě tu nezná a za pár měsíců odjedu a do toho divadla stejně už nikdy nepůjdu. Spíš je to taková neohleduplnost k okolí.
- Neptala jste se, jestli v jejich divadlech to taky tak funguje?
- To se samozřejmě určitě někdo ptal, ale jednak si myslím, že se do divadla v západní Evropě zas tak nechodí. Protože i když jsou u nás lístky velmi drahé v Německu, Francii či Španělsku si to opravdu každý dovolit nemůže. V Berlíně jsem se na to dívala. A když si člověk zaplatil ročně třeba 200 eur, pak měl představení za 10. To samozřejmě předpokládá, že si koupíte tu kartičku za těch 200. Nicméně normální představení do opery na těch nejhorších místech začíná na těch 35-40 a končí kolem 120 euro. To si myslím, že jsou takové peníze, že si to normálně vydělávající člověk nedovolí.
- Ale platy mají jiné.
- Ano, mají třeba 3000 euro. Jenomže to jakoby u nás stál lístek kolem 1000. Což vlastně ani není tak moc, když stojí lístek 600.
- Mají teda jinou kulturu. Mají vůbec kulturu?
- To určitě mají.
- Chodí často do divadla, například tihle erasmáci?
- No ti co jsou tady u nás...to závisí hodně na člověku. Člověk, který rád bude chodit do divadla ve své zemi, bude se pak snažit i do toho divadla chodit v cizině. Druhá věc je ta, že oni nerozumí tomu ději. I když se třeba někteří z nich snaží učit češtinu, určitě to není na to, aby mohli porozumět divadlu. V tomhle je určitě další bariéra v tom, proč je divadlo nebude bavit a nebaví. Je teda fakt, že když jdete na operu, která je italská, tak je to jedno. Sice jsou tam české titulky, které oni zase nechápali.
- Tyhle podmínky jsou v Česku asi lepší?
- Ve srovnání s jinými zeměmi a penězi, je to asi srovnatelné.
- Potkáváš v divadle hodně studentů?
- V HaDi určitě. Ale v tom Městském je ten poměr takový vyvážený, tam uvidíte babičku i malou holčičku. Nebo i lidi ve středním věku. Řekla bych, že HaDi je spíš pro mladší lidi.
- Takže je to dobré, aby mladší lidé získali povědomí o divadle?
- Určitě. Myslím si, že ta návštěvnost se odvíjí také od ceny vstupenky. I když studenti mají cenu lístku v Městském divadle za poloviční cenu, pořád je to aspoň o stovku dražší než to představení v HaDi. A cena ve studentském životě hraje a vždycky bude hrát roli. Kdybych neměla speciální zlevněné vstupenky, které dostávají kamarádi nebo známí, tak v tom HaDi nejsem taky tak častým hostem.
- Říkala jste, že jste měla do Městského divadla i předplatné?

- Ano, to jsem dostala k narozeninám, protože jsem si to docela přála. Nicméně jsem potom zjistila, že to nebyl zas až tak dobrý, řekněme kauf. Protože tam je také jen poloviční cena než normálně. Takže je to vlastně studentská cena. A navíc ještě musíte jít na představení, na které byste normálně nešli.
- Takže je to omezené?
- Ano. Na druhou stranu, já bych nešla na některé představení, ale potom jsem byla ráda, že jsem to viděla. Ale také jsem viděla představení, na které bych ani nešla a ani se mi potom nelíbili.
- Ale sama byste si to předplatné nekoupila?
- To asi ne. Koupila bych to v rámci dárku, pro někoho, třeba pro maminku, kterou divadlo zajímá.
- Kdo a co vás do divadla přivedlo?
- No, kdo mě poprvé přivedl do divadla. To byla moje babička, to si pamatuju. Byli mě asi čtyři nebo pět let a babička mě chtěla vzít na balet, na Labutí jezero. Vlastně i s přítelem chodíme čas od času do divadla. Snad i jeho to docela zajímá. Snad to nedělá jen z povinnosti.
- Povídate si o divadle i doma?
- No, když se do něj chystáme nebo jsme v něm zrovna byli, tak určitě.
- Hodnotíte pak svoje zážitky, dojmy?
- To v každém případě. Je to přeci jen námět k hovoru. Stejně jako se bavíme o filmu nebo knize, kterou jsme četli nebo o nějakém zážitku. Divadlo je taky zážitek, o kterém se dá dlouho bavit. Samozřejmě názory mohou být kontroverzní, každý má jiný.
- Některé představení jsou podle knižní předlohy. Jste zvyklá, si než jdete na představení knihu třeba přečíst?
- To jsem snad nikdy nedělala. Je teda pravda, že to Probuzení jara, jsem četla. Ale ne předtím než jsem šla do divadla. Byl to snad rok, dva roky předtím. Měli jsme to jako povinnou četbu. Ale nehledala jsem to předtím, než jsem do toho divadla šla. Já si myslím, že stejně jak to funguje u filmů a knížek. Když si přečtete knížku, jste většinou z toho filmu zklamaní. Nebo někdy i naopak. Když se člověk podívá na film a má z něj nějaký dojem, může mu ho kniha pokazit nebo i naopak si o tom člověk myslí něco úplně jiného. Nikdy nemůže být divadlo, to reálné provedení stejné jako to když to člověk čte a má svoji představivost a vykreslí si svůj vlastní příběh a dotvoří si kulisy.
- Jak vnímáte divadlo? Vnímáte ho jako něco co doplní vaši představivost nebo jako nějakou instituci?
- Určitě instituce to je. Jak ho vnímám? Vzbuzuje různé zážitky, buď pozitivní, nebo negativní, záleží na typu divadla, typu představení. Myslím si, že je to důležitá součást života. Každý by měl, neříkám jednou za měsíc, ale aspoň jednou za rok, divadlo navštívit.
- Odešla jste někdy během představení, protože se vám nelíbilo?
- Ne, to se mi ještě nikdy nestalo. Je pravda, že to není jen kvůli tomu, že by se mi všechna představení líbila, ale když už dáte za představení dvě stovky, tak přece nebudete odcházet v půlce.
- To ano. Ale když se to představení opravdu nelíbí, tak to raději odsedíte, než abyste odešla?
- No, mě se asi nestalo, aby se mi nějaké představení nelíbilo na tolik, abych opravdu musela odejít.
- Sledujete působení tvůrců třeba z HaDi i v jiných divadlech?

- No, o to se moc nezajímám. Když tam vidím nějaké představení a zaujme mě, tak se třeba podívám na to, kdo to napsal, jak se to upravovalo. Ale velmi rychle to bohužel zapomínám. Ale že bych se dívala, že ten režisér se účastní nějaké další tvorby v jiných divadlech nebo že bych se dívala, kde se třeba oblíbený režisér dál realizuje a chodila na představení i tam, tak tomuhle stádiu jsem ještě nedospěla.
- Sledujete i nějaké divadelní festivaly?
- V podstatě ne.
- Například brněnský Lunapark?
- Já jsem věděla o tom, že to je, ale nakonec jsem se nedostala ani na jedno představení. Ale je občas v kavárně Falknebo ve Trojce narazím na nějaká malá představení. Na fb jsem ve skupině, které se líbí kavárna Trojka. Chodí mi upozornění na různé akce. Často se tam už chystám, ale většinou mi do toho něco přijde.
- Takže ve vašem životě hrají důležitou roli i sociální sítě?
- Ano, to určitě. Sama bych neotevřela internet a nepodívala, že v Trojce se hraje to a v HaDi mají to. Ale když mi přijde pozvánka, že v Trojce dávají Grand prix, tak se podívám, jestli mám ten den čas a třeba bych se tam šla s nějakou kamarádkou podívat.
- Vybíráte si představení i podle času trvání?
- To si myslím, že vůbec nehraje roli. Nebo možná...když už zato platím ty tři kila, tak ať to trvá aspoň ty dvě hodiny.
- Nejkratší představení, které jste viděla?
- Teď jsem si na jedno vzpomněla. To se jmenovalo myslím Hamlet za třicet vteřin nebo za minutu a půl. To bylo ochotnické představení v Německu a ti se snažili vecpat všechna Shakespearova dramata do jedné hry, kde teda ukázali všechno. Od jeho sonetů, přes všechny jeho hry. Vybrali to vtipné nebo to hodně známé. No a pak vzali toho Hamleta v patnácti minutách, pak v pěti minutách a nakonec nevím, jestli ve třiceti vteřinách nebo minutě a půl. Nicméně všichni herci velmi rychle popadali, jako že jsou mrtví. A pak zas rychle vstali. Takže to bylo nejkratší divadelní představení, co jsem viděla. Ale byla to jen jedna jeho součást.
- Líbilo se vám, že bylo tak krátké?
- No, to bylo zas to, že se snažili udělat vtip z něčeho velmi vážného.
- Takže nejste ani proti ochotnickým divadlům? Zajímá vás divadlo všeobecně?
- To určitě. Myslím si, že někdy mohou ty ochotnická divadla mile překvapit. Ty lidi co tam hrají, hrají, protože je to baví. A to je na tom představení samozřejmě vidět. Nemůžeme čekat, že tam třeba bude nějaký skvělý výkon, ale budou to mít dobře zpracované, podle svých možností.
- Zajímáte se o divadla i v jiném městě?
- Pokud v tom městě zrovna nenacházím tak ne.
- A když se v něm nacházíte?
- Tak se po divadlech určitě dívám. Když jsem strávila rok v Kolíně nad Rýnem jako erasmák, pak půl roku v Berlíně, tak v obou těch městech jsem se relativně zajímala o kulturní život. Když nám třeba zprostředkovali nějaké akce nebo doporučovali různá divadla, tak jsem se o to zajímala.
- Byla jste tam v divadle?
- Jen v těch ochotnických. Ty ostatní stály tolik, že s tím erasmáckým stipendiem...

- Bylo to ochotnické divadlo jiné než české?
- Ty ochotnické divadla jsou všechny na stejné úrovni. Tam není nikdo lepší, nikdo horší. Je pravda, že když je to v cizím jazyce a i když ten jazyk umíte, unikne vám čas od času nějaký vtip. Ale to není samozřejmě vina těch herců, ale vina toho diváka, že nerozumí tolika věcem. Ale s tím se samozřejmě počítá.
- A máte nějaký sen, kam byste chtěla jít do divadla?
- Ne, to určitě ne.
- Nebo nějakého režiséra známého, o kterém jste slyšeli od spolubydlící.
- Nemám něco konkrétního, na co bych chtěla jít. Třeba jsem se těšila, že se půjdu podívat na tu Mary Poppins, ale kdyby mi to nevyšlo tak bych z toho určitě nedělala tragédii. Není to pro mě otázka života a smrti, jestli se podívám na nějaké představení.
- A myslíte si, že by divadla jako HaDi měly mít více letáků nebo větší plakáty, jako má třeba Městské divadlo?
- Těžko říct, třeba by na to ani finančně nemělo. A já dokud jsem neměla kamarádku na divadelní vědě, tak jsem se o ty plakáty ani tak moc nezajímala. A když už jsem viděla nějaký plakát Městského divadla, byl většinou tak měsíc starý. A plakát HaDi jsem viděla poprvé nalepený na záchodových dveřích v bytě, kde teď bydlím. Takže já to ani moc nevnímám tady ty plakáty. Když chci jít do divadla, spíš se podívám na program a podle něj si vyberu, na co bych chtěla, nechtěla jít.